

en vis mængde sukker til EU's interventionspris. For at undgå på denne måde at genere sukkerordningerne har man til gengæld systematisk lavet ekstra dumping af en tilsvarende mængde af sukker. Denne dumping er betalt af skatteyderne over EU's budget og koster de nævnte ca. 5 mia. kr. Dumpingen skader som nævnt mange ulande. For at føje spot til skade er det meste af importen råsuksker, mens eksporten er raffineret sukker. På den måde snupper man nogle sukkerindustrielle job fra den tredje verden – til gavn for sukkerfabrikanterne i EU.

Samtidig er det ganske sandsynligt, at disse klientgjorte lande ville have større gavn af et liberaliseret marked for sukker. Det ville betyde, at de kunne komme af med alt deres sukker til en højere pris. Det gælder for landene under ét – der vil være både vindere og tabere.

Det er derimod sikkert, at hvis EU brugte de 5 mia. kr., der i dag reelt går til at finansiere importkvoteerne (i form af dumpingtilskud til en tilsvarende mængde eksporteret sukker), til øget udviklingsbistand til de lande, der taber på et liberalt sukkermarked, ville det være muligt at mere end kompensere deres tab. Det gælder i forstærket grad, fordi det i mange tilfælde er lande, der har brug for udvikling, for eksempel af deres infrastruktur, før de kan udvikle sig gennem handel.

At de 5 mia. kr. kan kompensere, skyldes grundlæggende, at der i dag reelt er tale om ulandsbistand, som er bundet til sukkerproduktion, selv om pengene som hovedregel ville have større værdi for modtagerlandet, hvis de blev givet på anden vis – eventuelt som helt afbundet bistand. Det gælder i forstærket grad, fordi formentlig kun ca. 2/3 af disse penge i dag ender i ulandene. Resten tilfalder sukkerfabrikkerne i EU.

Man skal enten være ideologisk forbenet planøkonom eller særdeles gode venner med sukkerfabrikkerne for at ville bevare disse ordninger.

Socialistisk Folkeparti stiller forslag om en afviklingsperiode på højst 5 år. Egentlig ville det rigtige have været at kræve afvikling straks. Overgangsord-

ningen for de mindst udviklede lande bør i hvert fald fjernes straks.

Beslutningsforslagets krav til regeringen

Beslutningsforslaget fastlægger ikke alene Danmarks holdning i de kommende forhandlinger om EU's sukkerordninger. Det stiller også krav om, at regeringen – ledet af Danmarks angiveligt liberale parti – *aktivt* arbejder for at få afskaffet ordningerne.

Det er nemlig helt nødvendigt at bryde med det traditionelle billede: EU's fødevareministre vedtager en fælles holdning; så lyder der hyl og skrig fra landbruget. Måske blander OECD sig med kvalificeret kritik af, at den vedtagne holdning er alt for protektionistisk – måske kommer WTO med et klogere udspil. Igen hyl og skrig fra de landbrugsprotektionistiske lande med Frankrig i spidsen.

Og larmende tavshed fra de lande, der angiveligt er liberalister. En adfærd, der er let at forklare, hvis en regering, når det kommer til stykket, er lige så protektionistisk som de andre. Og meget svær at forklare ellers.

Beslutningsforlaget stiller krav til regeringen om en aktiv indsats på alle fronter:

Det indebærer, at der fremlægges et konkret forslag hertil inden den 1. juli 2003. At regeringen sørger for, at forslaget tilgår de øvrige aktører og debatteres i offentligheden. At regeringen aktivt fremfører synspunktet i alle relevante fora i EU. Og at regeringen protesterer harmdirrende mod mindre vidtgående forslag fra for eksempel Kommissionen.

Det er et helt rigtigt område at profilere sig på. Ægte liberale sjæle har her en sag, hvor det liberale synspunkt uden nogen diskussion sejrer intellektuelt over det planøkonomiske. Og samtidig vil det være umuligt at beskyldte Danmark for at køre et hyklerisk friløb – en beskyldning, man med en vis ret kunne have fremført, hvis Danmark i stedet for startede et liberalistisk felttog med at angribe en ordning, hvor danske virksomheder ikke fik del i rovet.